

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Janou Příbylovou ve věci žalobce: P H , nar. bytem zastoupeného Mgr. Janem Poláčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Zlatnická 1127/4, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 150.000,- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 150.000,-Kč s úrokem z prodlení od 14. 4. 2015 do zaplacení, s e z a m í t á .
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení ve výši 1.500,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou soudu dne 31. 10. 2015 po žalované domáhal zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 14. 4. 2015 do zaplacení, která mu byla způsobena nezákonným rozhodnutím, když usnesením vydaným Policií České republiky, Obvodní ředitelství Praha IV, SKPV dne 20.3.2014 pod č.j. bylo zahájeno trestní stíhání žalobce

pro skutek, v němž byl spatřován zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku (později dovozena příslušnost Městského soudu v Praze, neboť by mohlo dojít k překvalifikaci na pokus zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1, § 140 odst. 1 příp. 2 trestního zákoníku), jehož se měl dopustit tím, že [REDACTED]

[REDACTED] Předtím byl zadržen policií ČR a omezen na svobodě, a to v době od [REDACTED] do [REDACTED]. Proti tomuto usnesení podal žadatel stížnost, která však byla usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4, č.j. [REDACTED] ze dne 28.3.2014 jako nedůvodná zamítnuta. Obžalobou Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 27.5.2014, sp.zn. [REDACTED] byl žadatel státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 obžalován ze spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví podle ust. § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Věc byla usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23.6.2014, sp.zn. [REDACTED] předložena Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti soudu, neboť Obvodní soud pro Prahu 4 byl toho názoru, že věc by mohla být překvalifikována jako závažnější trestný čin (zločin vraždy) a příslušný by tedy měl být Městský soud v Praze. Rozsudkem Městského soudu ze dne 10. 9. 2014, č.j. [REDACTED], byl žalobce podle ust. § 226 odst. 1 písm. b) tr.řádu zproštěn obžaloby v plném rozsahu. Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce, avšak odvolání bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27.1.2015, č.j. [REDACTED] zamítnuto. Žalobce si trestní stíhání rozhodně nezpůsobil sám, úzce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, byl ochoten vypovídat a rovněž vypovídal konstantně tak, že nebyl důvod trestní stíhání zahajovat ani pokračovat v něm. Přesto, že věc byla v podstatě velmi skutkově jednoduchá, přes všechny námítky, žádosti, poskytnuté výpovědi i odkazy na dlouholetou judikaturu ohledně institutu nutné obrany zvolil policejní orgán a zejména následně státní zastupitelství postup, který ve svém důsledku vedl k tomu, že byl zbytečně stíhán. Žadatel tedy uplatnil dne 13. 4. 2015 nárok za přiměřené zadostiučinění ve smyslu ust. § 31a zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, ve výši 150.000,- Kč u žalované. Nemajetkovou újmu pak spatřuje v samotném zahájení a vedení trestního stíhání, kdy byl reálně ohrožen v případě pravomocného odsouzení trestem odnětí svobody v trvání až dvaceti let, neboť se nacházel v zákonem předvídané trestní sazbě od 12ti do 20ti let a takový trest se ukládá zásadně nepodmíněně. S ohledem na závažnost následku, tedy pokus o vraždu, je tento trest reálně uložitelný. Po celou dobu trvání trestního stíhání, tedy po dobu více jak 10ti měsíců, žil žadatel s vědomím a v nejistotě, že pokud mu bude uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce až dvaceti let, znamenalo by to jeho uvěznění od jeho [REDACTED] let do jeho [REDACTED] let. Dále ve společenském odsouzení, které je v případě zvláště závažného zločinu vraždy obzvláště vysoké. Laickou veřejností byl pokus o usmrcení osoby v tomto případě vnímán jako zřejmý pokus o vraždu [REDACTED]. Obvinění a následné trestní stíhání snižuje podstatným způsobem jeho čest a důstojnost a je společností vnímáno jako nejvíce odsouzeníhodné. Tyto zásahy do osobnostních práv byly prohloubeny skutečností, že v dané věci proběhl na místě činu zásah, žadatele odváděli policisté před zraky sousedů v poutech, kdy před tím vynášela sanitka z bytu zkrvavené tělo. Samotné zadržení

žadatele bylo vnímáno veřejností jako zadržení pachatele vraždy. V průběhu trestního řízení, ale i po zproštění obžaloby byl a je žadatel nucen neustále vysvětlovat, jak to v případě bylo, neboť ani zprošťující rozsudek nezabránil sekundární viktimizaci, sousedé v domě jej přestali zdravít, v blízké vinárně se s ním několik lidí odmítlo bavit s tím, že „s vrahem sedět nebudu“ apod. Samotné zadržení mělo neblahé účinky na jeho psychiku, osoby, které se ocitnou zadržené ve vazbě poprvé (navíc nespravedlivě), nepochybně pocítují tuto zkušenost jako výrazně tíživější než osoby, které jsou v zadržení nebo ve vazbě opakovaně, nebo pokud se následně prokáže, že se skutečně trestného činu dopustily. Žalobce tuto újmu pocíťoval tak, že byl nucen užívat léky na spaní, aby mohl v noci spát. Trestní stíhání také znamenalo zásah do rodinného života, neboť jeden z manželů byl obviněn nejprve z těžkého ublížení na zdraví, posléze z pokusu vraždy, [REDAKCE] Rodič poškozeného, v tomto případě matka, nebyla v konkrétním okamžiku, kdy došlo k následku (bodným ranám) přítomna. Je zřejmé, že její důvěra v manžela byla v nemalé míře podlomena, zvláště za situace, kdy stíhání žalobce pokračovalo. I tyto problémy řešil žalobce návštěvou lékaře a užíváním léků, které jej měly zklidnit.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že v ní uplatněný nárok neuznává a navrhla žalobu zamítnout. Po shrnutí průběhu řízení uvedla, že v daném případě došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 3. 2014, neboť rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby nabyl právní moci dne 27. 1. 2015. Žalovaná tedy konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Toto konstatování a omluva se vzhledem ke stavu věci jeví jako dostatečné, když za formu zadostiučinění v morální rovině lze považovat také samotný rozsudek o zproštění obžaloby, jímž bylo deklarováno, že skutek, pro který bylo trestní stíhání vedeno, není trestným činem. Žalobci nemohlo být poskytnuto finanční zadostiučinění a to především z důvodu, že tvrzená nemajetková újma nebyla i přes výzvu odboru odškodňování Ministerstva spravedlnosti podložena jakýmkoli důkazy.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že vůči žalobci bylo dne 20. 3. 2014 usnesením o zahájení trestního stíhání pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst.1, zák.č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, zahájeno trestní stíhání, proti kterému podal žalobce dne 21. 3. 2014 stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání vedeného policií ČR Obvodní ředitelství IV SKPV ze dne 20.03.2014 pod č.j. [REDAKCE] Po provedeném dokazování byla státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 podána na žadatele obžaloba k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 dne 27. 5. 2014. Obvodní soud pro Prahu 4 předložil věc Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti. V daném případě spatřoval možnost přísnějšího posouzení skutku a to jako zločinu vraždy dle § 140 odst. 1 tr.zák. ve stádiu pokusu dle § 21 odst.1 tr.zák. Vrchní soud v Praze se s argumentací Obvodního soudu pro Prahu 4 ztotožnil a věc přikázal k projednání Městskému soudu v Praze, který žalobce upozornil na možnou změnu právní kvalifikace skutku a tedy přísnější posouzení skutku. U Městského soudu v Praze proběhlo v rámci konaného hlavního líčení kompletní dokazování, kdy soud pro potřeby svého dokazování považoval za nutné učinit rekonstrukci na místě činu. Následně soud rozhodl o zproštění obžaloby dle § 226 písm.b) zák.č. 141/1961 tr. řádu rozsudkem ze

dne 10. 9. 2014. Jednání žalobce bylo posouzeno jako jednání v nutné obraně ve smyslu ustanovení § 29 odst.1. K odvolání státního zástupce podaného v neprospěch žadatele bylo dne 27. 1. 2015 jako nedůvodné zamítnuto a to usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 1. 2015. Rozsudek tak nabyl právní moci dne 27. 1. 2015. Také nebylo sporu o tom, že dne 13. 4. 2015 byla podána žalobcem žádost o poskytnutí zadostiučinění v částce 150.000,- Kč.

Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2014, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce byl zproštěn podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby pro skutek, že [REDAKCE]

[REDAKCE], tedy mu tak způsobil těžkou újmu na zdraví, čímž měl spáchat zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. řádu, neboť v žalobním návrhu označený čin není trestným činem. Shrnul, že obžalovaný jednal za podmínek nutné obrany, [REDAKCE]

Z výslechu žalobce soud zjistil, že [REDAKCE] nevlastního syna, který ho chtěl umlátit v kuchyni. Má z toho dodnes nervy a nechce se k tomu více vracet. Všichni v okolí říkali „jde ten vrah“, již nemůže chodit do vinotéky. Nemůže dlouhodobě spát, [REDAKCE] Když nevlastní syn přijde, musí odejít někam na procházku. Žena to velmi těžce snášela. Přišla si pro něj Policie ČR a byla u toho i televize. Reakce okolí se po zproštění nijak nezměnila. Vztah s manželkou je v současné době dobrý. Antidepresiva mu doktorka začala předepisovat po propuštění ze zadržení.

Z výslechu svědka J [REDAKCE] Z [REDAKCE] soud zjistil, že svědek zná žalobce i jeho manželku 20 let. Ví o tom, že došlo k nějakému incidentu mezi žalobcem a synem. O incidentu se dozvěděl přibližně 2 – 3 dny potom a to od lidí z [REDAKCE]. Konkrétně že došlo k incidentu [REDAKCE] že žalobce patří za mříže, že je gauner, který nepatří mezi normální lidi. Toto říkala manželka, ale říkali to i všichni ostatní z [REDAKCE] Každý si věc přibarvuje. O řízení trestním nic nevěděl a nevěděl ani, jak toto řízení dopadlo. Žalobce je od té doby uzavřen do sebe a je neoblíbený v kolektivu. Nadávali mu do vrahů a hodně si lidé šuškájí mezi sebou. Od té doby se hodně straní kolektivu.

Z výslechu svědkyně J [REDAKCE] H [REDAKCE] D [REDAKCE] soud zjistil, že všichni lidi se k tomu vraceli a to i kamarádky, následně se svědkyní už ani nemluvili, všichni věděli, co se

stalo, a řešili, jak může matka vypovídat proti synovi. Manžela označovali za skoro vraha. Vše bylo v televizi. Kamarádky ve vinárně se na celou situaci vyptávaly, svědkyně jim to pověděla, ale ony si udělaly svůj vlastní obraz a každému to pak říkaly, ten si udělaly z televize a i v návaznosti na jejich názor na syna a manžela, když syna měly raději. Do vinárny chodí méně často, když přijdou, tak ostatní dávají hlavy od sebe. Sousedé je nezdraví. Po rozsudku se to zlepšilo jen trošku. Vše vnímala hrozně, na jedné straně byl její manžel a na druhé straně syn.

Z kopie článku na serveru [redacted] s názvem [redacted] [redacted] soud zjistil, že dne [redacted] v [redacted] byla vydána zpráva, že [redacted] vyjížděly policejní hlídky do [redacted] (uvedena je i ulice [redacted], kde [redacted] [redacted] kterého musela odvést sanitka do nemocnice. Muž byl identifikován jako [redacted] a současně je zde i citace mluvčí pražské policie, která uvedla, že „Pachatele policisté zadrželi“. Případem se zabývají policisté, kteří zatím nestanovili právní kvalifikaci činu.

Z kopie článku na serveru [redacted] s názvem [redacted] [redacted] soud zjistil, že tento informoval o tom, že [redacted] [redacted] Policie případ šetří, zatím nebyla stanovena kvalifikace činu.

Ze stanoviska žalované ze dne 6. 11. 2015 soud zjistil, že konstatovala porušení práva v neprospěch žadatele (žalobce) vydáním nezákonného rozhodnutí a za toto se žadateli omluvila.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Podle odst. 2 téhož ustanovení byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150.000,- Kč, která mu měla vzniknout nezákonným trestním stíháním vedeným posléze u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce u žalované svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

V řízení bylo prokázáno a nebylo mezi účastníky sporu o tom, že usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 3. 2014 bylo podle tr. řádu zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného z trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákona. V řízení bylo dále prokázáno, že žalobce byl podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2014, sp. zn. [REDAKCE]. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě byl žalobce obžaloby zproštěn, čímž je dána odpovědnost žalované za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

Soud se zabýval dále tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda mu náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011). Současně je nezbytné konstatovat, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného.

Žalobce tvrdil, že nemajetková újma mu vznikla samotným trestním stíháním, kdy byl ohrožen trestní sazbou až 20 let, stíhání mělo společenské dopady v jeho okolí v [REDAKCE] a i v rodině, kde došlo k narušení jeho rodinného života, neboť žalobce je manželem matky poškozeného. Prvně je třeba konstatovat, že v dané věci byl žalobce stíhán za trestný čin,

jehož povaha způsobuje ve společnosti značného odsouzení a veřejnost má k případným pachatelům velmi negativní vztah. V průběhu řízení byla prokázána medializace věci s možností ztotožnění žalobce v blízkém okolí, když co se týká novinových článků, pak tyto informovaly o tom, co se stalo dne [REDAKCE]. Ze samotné zprávy pak nebylo možné určit osobu žalobce, tento byl označen pouze ulicí, v níž bydlí, a dále věkem (v jednom případě ještě nesprávným). Oba články pak přinesli informaci o tom, co se dne [REDAKCE] stalo, nikoli pak o trestním stíhání, ohledně něhož uvádí, že probíhá vyšetřování a právní kvalifikace není stanovena, pokud je zde v jednom případě použit výraz „pachatel“, pak tento je použit v kontextu činu, když ve věci není pochyb o tom, že tento se stal, byť není tento čin činem trestným. Konkrétní způsob medializace prostřednictvím televizních zpráv nebyl prokázán, přesto soud neměl v důsledku konstantních svědeckých výpovědí pochybnosti o tom, že k medializaci došlo i prostřednictvím televize. Současně ale ani žalobce sám netvrdil, že by v reportážích padlo jeho jméno či byla odvysílána jeho fotografie. Samotná délka trestního stíhání byla 10 měsíců, neb trestní stíhání trvalo od 20. 3. 2014 do 27. 1. 2015, což je délka vzhledem k nezbytnému provádění dokazování zcela přiměřená. Všechna žalobcem tvrzená újma má společné to, že vychází ze skutku samotného a nikoli z trestního stíhání. Žalobce sám i svědci potvrdili, že po skutku, jehož trestnost byla v trestním řízení posuzována, došlo ke zhoršení vztahů v okolí bydliště žalobce v [REDAKCE]. Toto zhoršení vztahů ale je v příčinné souvislosti se skutkem, který se stal. I svědek Z [REDAKCE] potvrdil, že o trestním stíhání nic neví a neví ani, jak toto dopadlo, což odpovídá tomu, že podstatou zhoršení vztahů je incident z [REDAKCE]. Tomu odpovídá i svědecká výpověď manželky žalobce, která uváděla, že se poté všichni ptali, co se stalo a i přesto, co jim řekla, udělali si na to samy obrázek. Ohledně psychického stavu žalobce pak i z jeho výpovědi je zřejmé, že zásadním pro jeho psychický stav je to, že „[REDAKCE]“, tedy to, co se stalo dne [REDAKCE], případná nemajetková újma žalobce, tedy není v důsledku jednání orgánů činných v trestním řízení, ale v příčinné souvislosti s činem, který se stal, ale který není trestným činem v důsledku nutné obrany žalobce. Tomu odpovídá i vyjádření žalobce, že začal brát antidepresiva po propuštění ze zadržení, tedy v blízké časové návaznosti na incident. Ve vztahu k okolí pak ani žalobce nebyl schopen označit nějaké konkrétní osoby, které by jej v důsledku trestního stíhání uráželi. Soud nepřehlédl ani to, že se skutek stal v [REDAKCE] opilosti. Taktéž i přihlédl k tomu, že se nepotvrdila před soudem verze obžalovaného (v této věci žalobce), kterou uváděl ve vztahu ke skutku, tedy pro orgány činné v trestním řízení bylo složitější rozpoznat pozadí celé věci dříve než v řízení před soudem a současně za využití znaleckého zkoumání. Ohledně porušení rodinných vztahů, zde lze konstatovat, že vztahy mezi žalobcem a nevlastním synem byly (jak plyne i z rozsudku) a jsou dlouhodobě špatné a sám žalobce potvrdil, že vztahy s manželkou nebyly trestním stíháním porušeny. Pokud soud měl posoudit i psychickou újmu způsobenou žalobci jeho zadržením, pak je třeba konstatovat, že toto [REDAKCE] [REDAKCE] tedy poté, co se stal čin, který až následně byl vyhodnocen jako čin, který není trestným činem. Postup orgánů byl logickým vyústěním skutku, současně ale u žalobce nedošlo ani k následnému dalšímu omezení osobní svobody.

Soud tedy konstatuje, že intenzita žalobcem prokázané újmy neodůvodňuje přiznání satisfakce v penězích, a to ani v částce nižší než žalobou požadované. Dostatečnou formou satisfakce je konstatování žalované, že k (nezákonnému) zásahu do práv žalobce předmětným

trestním stíháním došlo, a dání zadosti učinění formou omluvy. V této souvislosti je na místě připomenout, že „*forma a případná výše zadosti učinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.*“ (30 Cdo 2813/2011). O případ, v němž obecná slušnost velí přiznání finanční satisfakce, však ve věci žalobce nejde, a to právě proto, že v jeho případě došlo k jím tvrzeným újmám nikoli v souvislosti s trestním stíháním, ale v souvislosti s činem, který se stal. Soud tak žalobu v celém rozsahu zamítl (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, proto má proti neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 1.500,- Kč [paušální náhrada hotových výdajů podle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř., ve znění účinném od 1. 7. 2015, tj. 1 x 300,- Kč podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, za vyjádření ve věci samé, příprava účasti na jednání dne 4. 10. 2016, účast na jednání před soudem dne 4. 10. 2016, příprava účasti na jednání dne 2. 12. 2016 a účast na jednání před soudem dne 2. 12. 2016 (§ 1 odst. 3 písm. a), b) a c) cit. vyhl.). Lhůta k plnění v nákladovém výroku byla stanovena podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 2. prosince 2016

Mgr. Jana Příbylová v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení: Vítková